

Sygn. akt III C 265/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2016 roku

Sąd Okręgowy Warszawa- Praga w Warszawie III Wydział Cywilny

w składzie: Przewodniczący: SSO Błażej Domagała

Protokolant: Anna Banasiak

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2016 roku w Warszawie

sprawy z powództwa D. P. (1)

przeciwko Bankowi (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą we W.

o zapłatę

1. oddała wniosek pozwanego o odrzucenie pozwu;
2. oddała powództwo;
3. zasądza od powódki D. P. (1) na rzecz pozwanego Banku (...) Spółki Akcyjnej we W. kwotę 7.234 (siedem tysięcy dwieście trzydzieści cztery) złote, tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

D. P. (1) w piśmie z dnia 21 sierpnia 2014 r., złożonym w sprawie III C 25/15 tut. Sądu, wniosła o zasądzenie od Banku (...) S.A. we W. kwoty 797.831,80 zł. Na podstawie art. 493 § 4 k.p.c. wyłączono powyższe roszczenie do odrębnego rozpoznania i zarejestrowano jako nową sprawę.

Pozwany Bank (...) S.A. we W. wnosił o odrzucenie pozwu, jak również o jego oddalenie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Powódka jest członkiem zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W..

(bezsporne).

Aktualnie w stosunku do tego podmiotu toczy się postępowanie upadłościowe likwidacyjne.

(bezsporne, okoliczność znana z urzędu).

(...)Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarło z Bankiem (...) S.A. z siedzibą we W. umowę kredytu długoterminowego dewizowego denominowanego w PLN nr (...) w dniu 5 maja 1999r.

(bezsporne, k. 97-101).

Zabezpieczeniem kredytu była hipoteka umowna w kwocie 1.261.900 zł na nieruchomości zabudowanej, położonej w M., będącej własnością powódki (KW nr (...) Sąd Rejonowy w Legionowie).

W celu m.in. zwolnienia powyższej nieruchomości spod zabezpieczenia i umożliwienia sprzedaży wyodrębnionych z niej działek, (...) Sp. z o.o. zawarła z pozwanym porozumienie w sprawie ustalenia warunków zwolnienia

zabezpieczenia hipotecznego (..) w dniu 1 grudnia 2003 r. Stosownie do postanowień tej umowy bank zobowiązał się m.in. do wyrażenia zgody na wykreślenie hipoteki pod warunkiem otworzenia przez D. P. (1) konta bankowego w swoim oddziale do dokonywania wpłat kwot uzyskanych ze sprzedaży poszczególnych wyodrębnionych działek budowlanych lub wyodrębnionej części nieruchomości zabudowanej od nabywców. Ponadto kolejnym warunkiem było złożenie przez D. P. (1) nieodwołalnej dyspozycji do tego konta dokonywania przelewów kwot wpływających na nie, uzyskanych ze sprzedaży od każdego z nabywców części nieruchomości wg następującego podziału: 1/3 wysokości każdej z kwot na wydzielone oprocentowane konto w oddziale banku z przeznaczeniem na utworzenie kaucji gwarancyjnej do wysokości 1.261.800 zł, stanowiącej równowartość zabezpieczenia hipotecznego, 1/3 wysokości każdej z kwot na konto (...) (na rachunek o numerach końcowych .....(...)) do wysokości 1.261.800 zł tytułem dopłat do majątku spółki, 1/3 wysokości każdej z kwot na konto D. P. (1) w banku (o numerach końcowych ..... (...)) do wysokości 1.261.800 zł. Na konto to wpłacane miały być również nadwyżki uzyskane ze sprzedaży nieruchomości powyżej kwoty 3.785.400 zł i odsetki naliczane w okresach miesięcznych z konta kaucji gwarancyjnej.

(porozumienie – k. 11-13).

Dnia 12 grudnia 2003 r. powódka i pozwany zawarli umowę o ustanowieniu kaucji. Zgodnie z jej postanowieniami D. P. (1) jako kaucjodawca w celu zabezpieczenia wiarygodności banku z tytułu umowy kredytowej z 05.05.1999 r. złożyła kaucję w kwocie 13.220,83 zł i zobowiązała się do zwiększania jej kwoty do wysokości 1.261.800 zł do dnia 31.12.2004 r. Jednocześnie powódka udzieliła bankowi pełnomocnictwa do pobierania środków pieniężnych z rachunku o numerze (końcówka) .....(...). Pozwany upoważniony był do pobierania ich w wysokości 1/3 części z każdej kwoty wpływającej na rachunek i ich przelewania na rachunek kaucji do momentu, gdy jej kwota wyniesie 1.261.800 zł. Stosownie do § 4 umowy kwota kaucji podlegała oprocentowaniu wg stopy zmiennej „w wysokości ..... w skali roku”. Odsetki naliczane miały być od kwoty kaucji znajdującej się na rachunku kaucji w okresach miesięcznych i nie później niż w pierwszym dniu roboczym po upływie okresu odsetkowego bank przekazywać miał należne kaucjodawcy odsetki „na rachunek nr ..... prowadzony” przez bank. W § 5 i 6 umowy strony określiły przypadki, w jakich może dojść do zmniejszenia kwoty kaucji w związku z niespłaceniem kredytu przez kredytobiorcę lub powiadomieniu o braku środków na spłatę wiarygodności, wprowadzając jednocześnie obowiązek powiadomienia kaucjodawcy o dokonanych na tej podstawie rozliczeniach.

(umowa kaucji – k. 131-132).

Dnia 20 lutego 2006 r. (...) i pozwany bank zawarły aneks nr (...) do umowy kredytu z 5 maja 1999 r., którym zmieniono m.in. brzmienie jej § 3 w zakresie zabezpieczeń. Zgodnie z nowym brzemieniem umowy, zabezpieczeniem miała być hipoteka kaucyjna do kwoty 1.050.000 zł na zabezpieczenie odsetek i kosztów udzielonego kredytu, na nieruchomości położonej we wsi W., KW (...) (Sąd Rejonowy w Otwocku). Do czasu prawomocnego ustanowienia tej hipoteki, zabezpieczeniem miała być hipoteka na nieruchomości KW nr (...). Po prawomocnym ustanowieniu hipoteki kaucyjnej Bank wydać miał oświadczenie o wyrażeniu zgody na wykreślenie wcześniejszej (KW (...)). Ponadto strony ustaliły, że wygasa porozumienie z 01.12.2003 r. Tego samego dnia powódka złożyła oświadczenie o ustanowieniu hipoteki. Hipoteka została wpisana do KW.

(aneks nr (...) – k. 127-130, oświadczenia – k. 22-24, odpis z KW – k. 25-30).

Rachunek kaucji prowadzony był pod numerem (końcowa część) ...(...). Wpływały na niego kwoty w wysokości 1/3 sum uzyskiwanych ze sprzedaży wydzielonych nieruchomości w M.. Jednocześnie środki znajdujące się na tym koncie były przelewane na odrębne rachunki lokaty odsetkowej, wyliczone oprocentowanie następnie przelewane było na rachunek powódki o nr (...).

(zestawienie operacji na rachunkach – zaznaczone markerem operacje na rachunku (...) – k. 108-126).

Rachunek o nr (...) został zamknięty dnia 15.03.2006 r. W okresie od 12.12.2003 r. do tego dnia suma operacji na rachunku wyniosła 2.041.180,29 zł.

Na rachunek kaucji, jak i rachunek powódki (...) wpłynęły również m.in. kwoty ze sprzedaży działek na rzecz T. R. w kwotach po 1/3 – tj. po 49.400 zł.

(k. 110 i 118 – operacje zaznaczone markerem na niebiesko).

Ostatecznie wpływ środków na konto kaucji za pośrednictwem rachunku (...) oraz z innych źródeł wyniósł 758.294,22 zł. Dnia 30.06.2005 r. kwota 73.867,96 została przekazana na rzecz (...), jako spłata kredytu. Dnia 29.07.2005 r. taka sama operacja została wykonana co do kwoty 75.223,47 zł. Dnia 31.08.2005 r. za pośrednictwem rachunku technicznego przekazano na spłatę kredytu kwotę 75.095,36 zł. Ostatecznie kwota 534.107,43 zł została przekazana na rachunek kredytobiorcy dnia 30.09.2005 r.

(k. 109-116 – historia rachunku (...)).

Dnia 20.04.2006 r. na konto powódki o nr (...) wpłynęła kwota 540.200 zł w związku z zapłatą za sprzedaż nieruchomości na rzecz A. K.. W związku z nieobowiązaniem porozumienia z 01.12.2003 r. w tej dacie, kwota ta nie była podzielona po 1/3 na inne rachunki.

(k. 163-169 – historia rachunku (...)).

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie składanych i powołanych dokumentów. Treść dokonanych pomiędzy stronami czynności nie była kwestionowana, w związku z tym można było poczynić ustalenia w tym zakresie na podstawie złożonych dokumentów prywatnych. Powódka kwestionowała kompletność i wiarygodność przedłożonych historii rachunków, m.in. powołując się na brak podpisów, poświadczenia za zgodność, itp. W ocenie Sądu te dokumenty prywatne nie mogły jednakże budzić wątpliwości, z uwagi na prowadzenie przez bank w formie elektronicznej (na nośnikach danych) dokumentacji rachunków bankowych stosownie do art. 7 ustawy prawo bankowe. Co za tym idzie, przedłożone historie rachunków stanowiły wydruki z ksiąg rachunkowych banku. Powódka skutecznie nie wykazała na czym miałyby polegać ich niezgodność z rzeczywistym stanem rzeczy.

Wnioski powódki o zobowiązanie banku do złożenia dalszej dokumentacji, w tym szczegółowych historii w/w rachunków oraz innych kont, które wskazywane były w wydrukach z ksiąg bankowych pominięto, jako że w ocenie Sądu zgromadzony materiał był wystarczający do rozpoznania sprawy.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo podlegało oddaleniu.

Roszczenie zgłoszone w niniejszej sprawie wynikało z żądania zapłaty, jakie skierowane zostało wobec D. P. (1) przez pozwanego bank w sprawie tut. Sądu o sygn.. akt III C 25/15. Jego wyłączenie i odrębne rozpoznanie wynikało z treści art. 493 § 4 k.p.c.

Powódka domagała się zapłaty kwoty, która stanowiła sumę środków, jakie powinny znajdować się wg jej wyliczeń na koncie kaucji gwarancyjnej z tytułu zawartego przez strony porozumienia oraz odsetek ustawowych w wysokości 1.028.793,46 zł, które obliczone zostały przez nią na podstawie tegoż porozumienia oraz umowy kaucji, a które miały być przekazywane na jej rzecz jako oprocentowanie kaucji. Tak obliczoną kwotę pomniejszyła o 1.050.000 zł, której żądał od niej pozwany bank w sprawie III C 25/15.

Z uwagi na art. 493 § 3 i 4 k.p.c. zarówno powództwo wzajemne, jak i zarzut potrącenia nie mogły być uwzględnione w postępowaniu nakazowym toczącym się w tut. Sądzie w powyżej powołanej sprawie. Wobec tego żądanie zapłaty wyłączono do odrębnego rozpoznania. Po obu stronach w każdej ze spraw występowały te same osoby, jednakże w odmiennej konfiguracji procesowej. Żądanie w sprawie III C 25/15 oparte było jednakże na innej podstawie prawnej i faktycznej – D. P. (1) pozwana była jako dłużnik rzeczowy, z racji ustanowienia na jej nieruchomości hipoteki kaucyjnej na zabezpieczenie wiarygodności banku z tytułu udzielonego (...) Sp. z o.o. kredytu. W niniejszej sprawie powódka dochodziła zapłaty powołując się na umowy – porozumienie pomiędzy w/w spółką a bankiem z 1 grudnia 2003 r. oraz

umowę kaucji i nieprawidłowe rozliczenia w ich wykonaniu. Zarówno podstawa faktyczna, jak i prawna były inne w obu sprawach. Mając to na uwadze brak było podstaw do odrzucenia pozwu, zgodnie z zarzutem strony pozwanej. Wobec tego, przy uwzględnieniu art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. należało oddalić wniosek Banku, co spowodowało orzeczenie jak w pkt 1 wyroku.

W zakresie kwot dochodzonych przez powódkę brak było podstaw do uwzględnienia powództwa.

Jeżeli chodzi o dochodzone przez powódkę kwoty należne z tytułu rozliczenia rachunku kaucji gwarancyjnej, w pierwszej kolejności należy podnieść, że z żadnego ze złożonych dokumentów nie wynikało, aby umowa dotycząca jego prowadzenia została zawarta pomiędzy D. P. (1) a bankiem. Z umowy o ustanowieniu kaucji wynikało wprost, że rachunek, na który miały być wpłacane środki z tego tytułu, był kontem pozwanej. Zarzuty pozwanej dotyczące dokonywania na nim operacji bez jej zgody nie były więc zasadne, gdyż nie stanowił on rachunku, co do którego mogłaby wydawać dyspozycje.

Wyliczenia kwot, które powinny znajdować się na koncie 2910 dokonane przez powódkę opierało się na obliczeniu sumy wszelkich należności, jakie powinny wpłynąć na rachunek nr (...) tytułem sprzedaży nieruchomości w M. i podzielenie ich na trzy. Zasadnie jednakże wywodziła strona pozwana, że kwota należna z tytułu umowy z T. R. (akt notarialny rep. A (...)) wpłynęła na konto (...), co wykazano stosowną historią rachunku (49400 zł, a więc 148.200 zł podzielone na 3). Ponadto powódka wskazywała w przedkładanych wyliczeniach również na akt notarialny nr (...) dotyczący umowy zawartej z A. K., jednakże należało mieć na uwadze, że umowa ta została zawarta dnia 10.04.2006 r., a więc – co nie mogło budzić wątpliwości – po wygaśnięciu porozumienia z 1 grudnia 2003 r. Kwota z tego tytułu wpłynęła na rachunek (...), jednakże brak było podstaw do tego, aby była przekazana na konto (...). Roszczenia dotyczące rachunku (...) nie były zaś przedmiotem niniejszej sprawy. Odnośnie aktu notarialnego rep. (...) (umowa z dnia 24.05.2004 r.) i należnej z tego tytułu kwoty, która nie została przekazana na konto kaucji, to zauważyć należało, że brak było wpływu kwoty 118.987,18 zł na rachunek (...). W związku z tym nie została ona podzielona i przekazana na rachunek kaucji. Ponownie należy podkreślić, że roszczenia dotyczące rachunku (...) nie były przedmiotem niniejszego postępowania.

Powódka wywodziła, że sumy znajdujące się na rachunku (...) powinny być wypłacone na jej rzecz. Jednocześnie nie było okolicznością budzącą wątpliwości i sporną, że kredyt, którego zabezpieczeniem była kaucja nie został ostatecznie spłacony, zaś (...) Sp. z o.o. znajduje się w upadłości likwidacyjnej. Bank wykazał, że środki znajdujące się na rachunku kaucji zostały przekazane na rzecz powyżej wskazanej spółki w związku ze spłatą jej zadłużenia z tytułu kredytu. Nie mogło budzić wątpliwości – wobec postanowień § 5 i 6 umowy o ustanowienie kaucji – że takie działanie banku znajdowało podstawę w łączącym strony stosunku zobowiązaniowym – pozwana mogła zaliczyć całość lub część kaucji na zaspokojenie wymagalnych wierzytelności, co powodowało zmniejszenie kwoty kaucji, na co powódka wyraziła zgodę. W umowie z 12 grudnia 2003 r. zawarto co prawda obowiązki banku do zawiadomienia o tym D. P. (1), jednakże działania takie miały charakter następczy (już po dokonaniu rozliczenia), ponadto nie wskazano na jakiegokolwiek sankcje z racji ich niedopełnienia. Oczywiście niewłaściwe wykonanie umowy w tym zakresie mogłoby prowadzić do odpowiedzialności odszkodowawczej banku, jednakże w przytoczonej podstawie faktycznej powódka nie powoływała się na tego rodzaju okoliczności. Ponadto konieczne byłoby również wykazanie przez nią przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej, w tym wysokości poniesionej z tego tytułu szkody, czego nie udowodniano. Należało mieć również na uwadze, że stosownie do § 8 umowy z dnia 12.12.2003 r. ostateczne rozliczenie kaucji i jej zwrot powinno nastąpić po spłacie zabezpieczonych wierzytelności banku. Uwzględniając bezsporną okoliczność, że do tego nie doszło, na chwilę obecną brak było podstaw do żądania zwrotu kaucji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd nie znalazł podstaw do uznania wyliczeń powódki za prawidłowe. Nie można było w zakresie wzajemnych obowiązków i uprawnień stron określonych w umowie z 12.12.2003 r. w zw. z art. 353 § 1 k.c. uznać roszczeń D. P. (1) za zasadne.

Odnosząc się do żądania zapłaty odsetek, Sąd uznał wywody powódki za słuszne co do zasady. Oddalenie powództwa nastąpiło jednakże z uwagi na podniesiony zarzut przedawnienia (ostatecznie sprecyzowany w piśmie z dnia

25.11.2003 r.). Uwzględniając treść porozumienia zawartego pomiędzy (...) Sp. z o.o. a pozwanym bankiem z dnia 01.12.2003 r., niewątpliwie zastrzeżono w nim świadczenie na rzecz powódki w postaci odsetek naliczanych w okresach miesięcznych od kwot zgromadzonych na koncie kaucji gwarancyjnej. Zastrzeżenie tego rodzaju było skuteczne i D. P. (1) na jego podstawie mogła dochodzić od banku zapłaty należności z tego tytułu (art. 393 § 1 k.c.). Niezależnie od tego, w umowie o ustanowieniu kaucji strony wprost uzgodniły oprocentowanie kwoty kaucji, wskazując że odsetki będą naliczane w okresach miesięcznych. Co prawda nie określono nr rachunku, na który miały być one przekazywane, jednakże w tym zakresie możliwe było dokonanie wykładni woli stron, przy uwzględnieniu innych czynności pomiędzy nimi i (...) Sp. z o.o. oraz przyjęcie, że miał być to rachunek nr (...). Strony nie określiły stopy procentowej, jednakże uwzględniając treść art. 359 § 1 i 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym w dniu zawarcia umowy, należało podzielić wywody powódki, że odsetki należne były w wysokości ustawowej.

D. P. (1) nieprawidłowo obliczała jednakże wysokość odsetek. Po pierwsze powinny być one naliczane w okresach miesięcznych od kwoty kaucji znajdującej się na rachunku (...) i przekazywane najpóźniej pierwszego dnia roboczego po upływie okresu odsetkowego na konto powódki. Tym samym wymagalność odsetek powinna być rozważana w okresach miesięcznych – od kwoty znajdującej się na rachunku na początek miesiąca, wg wyliczenia ich wysokości na koniec miesiąca. Obowiązek świadczenia i ich wymagalność zaś następowała pierwszego dnia roboczego po upływie miesiąca. Co za tym idzie nie można było wyliczać ich w sposób wskazany przez powódkę, tj. od daty wpływu poszczególnych kwot (1/3 ze sprzedaży nieruchomości) na rachunek kaucji do dnia zgłoszenia roszczenia w niniejszej sprawie. Taki sposób obliczenia odsetek w jakikolwiek sposób nie znajdował podstawy ani w porozumieniu z 1 grudnia 2003 r., ani w umowie o ustanowieniu kaucji.

Przy żądaniu zapłaty odsetek należało również mieć na uwadze, że umowa dotycząca kaucji pomiędzy powódką a pozwanym została zawarta w związku z porozumieniem z 1 grudnia 2003 r. Z uwagi na zawarcie aneksu nr (...) do umowy kredytowej strony zgodnie postanowiły, że porozumienie to wygasa. Jednocześnie brak było okoliczności wskazujących na to, że strony formalnie rozwiązały umowę kaucji. Niewątpliwie jednakże, z uwagi na zawarcie aneksu nr (...) i w wyniku tego zaprzestanie przekazywania środków na rachunek kaucji, wykorzystanie jej na zapłatę zobowiązań z tytułu kredytu, należało przyjąć, że doszło do rozwiązania umowy z dnia 12.12.2003 r. w sposób konkludentny, najpóźniej z dniem rozwiązania porozumienia z 1 grudnia 2003 r.

Odsetki niewątpliwie są świadczeniem o charakterze okresowym. Nie budzi wątpliwości w orzecznictwie, że „określenia terminu przedawnienia roszczenia o odsetki należy poszukiwać w tej części art. 118 k.c., która odnosi się do roszczeń o świadczenia okresowe jednolicie dla odsetek umownych i za opóźnienie” (wyrok Sądu Najwyższego z 17 lutego 2005 r., IV CK 579/04). Mając to na uwadze okres przedawnienia wynosił trzy lata i rozpoczynał bieg - co do odsetek wymagalnych za każdy okres miesięczny - od dnia następnego po pierwszym dniu roboczym po upływie miesiąca, w okresie od 12.12.2003 r. do 20.02.2006 r. Należało przy tym uwzględnić, że na dzień 30.09.2005 r. na koncie kaucji nie znajdowały się już środki pieniężne. W dacie wniesienia pozwu niewątpliwie w przypadku każdej z należności odsetkowej wyliczonej za poszczególne okresy miesięczne upłynął trzyletni okres przedawnienia. Zarzut zgłoszony przez stronę pozwaną był więc zasadny.

Powódka powołała się na zarzut nadużycia prawa w zakresie podniesienia przez pozwanego banku upływu terminu przedawnienia. Na gruncie art. 5 k.c. nie zasługiwał on na uwzględnienie. Nie przedstawiono żadnych konkretnych zasad współżycia społecznego czy społeczno-gospodarczego przeznaczenia prawa, które uzasadniałyby zastosowanie tego przepisu, Sąd również nie znalazł podstaw do stwierdzenia, że naruszono jakiegokolwiek z nich.

Podkreślić należy, że niespornym jest w orzecznictwie, że uznanie skorzystania z zarzutu przedawnienia za nadużycie prawa może nastąpić w wyjątkowych okolicznościach. Wynika to z tego, że istotą przedawnienia jest stabilizacja obrotu prawnego, mobilizacja wierzyciela do dochodzenia swoich praw we właściwym czasie. Tylko opóźnienie uzasadnione okolicznościami niezależnymi od powoda, jego szczególna sytuacja życiowa mogą uzasadniać przyjęcie, że zasady słuszności przemawiają za zastosowaniem art. 5 k.c. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 13 sierpnia 2015 r., I ACa 618/15). Uwzględnienie zarzutu przedawnienia może być uznane za naruszające art. 5 k.c. tylko wówczas, gdy

przekroczenie terminu przedawnienia jest niewielkie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 7 sierpnia 2015 r. I ACa 1961/14 czy wyrok Sądu Najwyższego z 14 grudnia 2011 r., I CSK 238/11).

Mając na uwadze okoliczności niniejszej sprawy, terminy wymagalności roszczenia o zapłatę odsetek i zgłoszenie żądań z tego tytułu dopiero w 2014 r., a więc po ponad ośmiu latach, fakt, że powódka nie jest w jakikolwiek sposób osobą nieporadną, zajmowaną przez nią funkcję (Prezes zarządu Spółki), czy wreszcie brak powołania przez nią jakichś szczególnych okoliczności wskazujących na niemożliwość wcześniejszego dochodzenia roszczeń, brak było podstaw, aby uznać zarzut nadużycia prawa na gruncie art. 5 k.c. za zasadny i nie uwzględnić przedawnienia.

Wobec powyższego, z uwagi na treść porozumienia z 1 grudnia 2003 r., umowy o ustanowieniu kaucji z dnia 12.12.2003 r. i na podstawie art. 353 oraz 359 § 1 i 2 k.c. oraz art. 118 zd. 2 i 117 § 1 i 2 k.c. roszczenie o zapłatę odsetek wynikających z umowy stron nie zasługiwało na uwzględnienie.

Wszelkie powyższe względy doprowadziły Sąd do oddalenia powództwa w całości.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 89 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Powódka przegrała proces, wobec czego zobowiązana była do zwrotu kosztów poniesionych przez pozwanego, na które składało się wynagrodzenie radcy prawnego określone wg stawek minimalnych wynikających z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych /.../ - 7200 zł oraz zwrot opłat uiszczonych od złożonych dokumentów pełnomocnictwa (34 zł).